

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 34 (830) | Субота, 20 серпня 1983 року | Ціна 2 коп.

ОДНОСТАЙНЕ СХВАЛЕННЯ

На підприємствах і в об'єднаннях Українського товариства глухих, в компактних групах заводів і фабрик державної промисловості з інтересом обговорюють постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про посилення роботи по зміцненню соціалістичної дисципліни праці» і Ради Міністрів СРСР та ВЦРПС «Про додаткові заходи по зміцненню трудової дисципліни». Робітники, інженерно-технічні працівники і службовці ви-

словлюють цілковите схвалення викладених тут положень.

У відгуках, що надходять до редакції, представники трудових колективів висловлюють свою готовність активно боротися за зміцнення дисципліни, наполегливо виховувати у кожного трудівника глибоке розуміння свого громадянського обов'язку — свідомо і сумлінно працювати на благо Батьківщини.

ЗАКОН ДЛЯ КОЖНОГО З НАС

Трудівники нашого об'єднання «Електромагніт уважно ознайомились з документами ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС про посилення роботи по зміцненню трудової дисципліни. Звичайно, переважна більшість робітників добросовісно виконує свої обов'язки, творчо ставиться до праці, максимально завантажує кожну хвилину відведену

для потреб виробництва.

Та ще не все гаразд у нас у цьому напрямі. Ось тільки протягом минулого кварталу, наприклад, було втрачено через прогули 33 людино-дні. Однак, порівнювати цю цифру з відповідним періодом минулого року чи стверджувати, що виховна робота послабилась, не слід. Чому?

Річ у тім, що раніше, подеколи готуючи звіти, окремі керівники — великого і малого рангу — заради підтримання свого власного авторитету на більш високому рівні, свідомо намагалися приховати порушення, та й товариші, що трудилися поруч, часто-густо дивилися на це крізь пальці. Все це призвело до того, що прогульників на підприємстві розвелось забагато. І, як не дивно, про це чомусь не зведено було говорити вголос.

Тепер всім стало зрозуміло: працювати є над чим.

Дисципліна на нашому підприємстві ще не на належному рівні. Відтак, кожен мусить критично оцінити свої дії, замислитися над минулим і майбутнім. Зрозуміти: чим міцнішою буде трудова дисципліна, чим ефективніше використовуватиметься кожна трудова година, тим кращими будуть результати нашого господарювання. Заклик — «Зміцнювати свідому дисципліну» повинен стати законом для кожного з нас.

О. ІВАНОВ,
штампувальник
Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», голова цехового комітету профспілки.

ПРАЦЮВАТИМЕМО КРАЩЕ

Колектив Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» з великим задоволенням сприйняв постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС про зміцнення соціалістичної дисципліни праці.

Партія орієнтує нас на те, щоб активніше застосовувати заходи матеріального і морального заохочення за самовіддану працю і водночас викоринювати факти примиренського ставлення до порушників трудової і виробничої дисципліни, ефективніше використовувати з цієї метою заходи громадського впливу. Кожен з нас добре розуміє, що соціалістична дисципліна — це не тільки суворе додержання трудового розпорядку, а й свідоме, творче ставлення до своєї роботи, забезпечення її високої якості, продуктивне використання робочого часу.

В нашому об'єднанні також приділяється велика увага зміцненню трудової дисципліни праці і поліпшенню організації виробництва. Рейди-перевірки стали регулярними в діяльності групи «Народного контролю» та «Комсомольського прожекто-

ра». Велика роль у вихованні трудящих відводиться також трудовим колективам та товариському суду.

Близько 70 процентів нашого, складального, цеху охоплено бригадною формою організації праці. Це говорить про те, що колектив став більш дружним, згуртованим. Плинність кадрів у цеху зменшилась у порівнянні з відповідним періодом минулого року на 1,2 процента, а продуктивність праці за рахунок зменшення втрат робочого часу зросла на 1,9 процента. Це дало можливість виготовити понад зобов'язання виробів не на одну сотню карбованців.

Я впевнена, що заходи по зміцненню трудової дисципліни позитивно позначаться на подальшому зростанні продуктивності праці і поліпшенню якості продукції не тільки у нашому колективі, а і в інших підрозділах підприємства.

З. НАЗАРЕНКО,
слюсар-електромонтажниця
Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», депутат міської Ради народних депутатів.

Дружний колектив

Успішно виконують планові завдання та соціалістичні зобов'язання третього року одинадцяті п'ятирічки нечуваючі трудівники Запорізького моторобудівного заводу. Серед правофлангових — модельник шостого розряду, голова первинної організації УТОГ Іван Олександрович Сафонов, чистильник литва Сергій Олександрович Пітюков, токарь Олександр Іванович Дудак, слюсари подружжя Іван Федорович та Тамара Петрівна Кузьміна.

Передові виробничники неодноразово виборювали звання «Кращий за професією», їм вручали почесні грамоти та грошові премії.

Дружний колектив компактної групи не тільки вміє працювати високопродуктивно і якісно, але й змістовно відпочивати. Трудівники часто відвідують на заводську турбазу, беруть участь у спортивно-масовій роботі та художній самодіяльності.

С. МАРЧЕНКО,
м. Запоріжжя.

ТОВАРИ НОВІ, ТОВАРИ РІЗНІ

З РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ОПТОВОГО ЯРМАРКУ

У Київському спортивному комплексі, що розташований в житловому мікрорайоні Березняки, відкрився республіканський ярмарок по оптовому продажу швейних та хутрових виробів на 1984 рік. Своєю продукцією тут представили й три найкрупніші підприємства Українського товариства глухих.

Для більш повного уявлення про розмах організованого заходу, гадаю, варто навести ще кілька переконливих цифр: з 6 294 моделей більша частина — нові, 1012 моделей призначені виключно для молоді, 1997 — дитей.

Біля стенду УТОГ — представники торговельних організацій укладають договори на поставку їм товарів у наступному році Івано-Франківським, Харківським УВП-2 та Львівським швейним підприємствам «Силует».

Згодом ми довідалися, що наступного року з підприємств нашого Товариства надійде торговельним організаціям швейних виробів на сумму 22,5 мільйона

карбованців у роздрібних цінах. Причому, близько 26 процентів загального обсягу виробництва товарів масового споживання планується виготовити вищої категорії якості. Зокрема, в 1984 році покупцям буде запропоновано 1 мільйон 720 тисяч чоловічих сорочок, 240 тисяч жіночих курток та багато інших виробів.

Рік, що минув, не пройшов безслідно для будь-якого виробничого колективу, тим більше для того, який випускає товари для народу. Займатися розробкою нових, вдосконаленням старих моделей — ось головна вимога сьогодення.

Тому й не дивно, що на виставці продукції Харківського УВП-2 ми побачили багато новинок. Їх тут близько 60 процентів. Для того, щоб мати уяву, в якому напрямі слід працювати конструкторам і технологам, торговельні організації регулярно проводять у магазинах виставки-продажі

товарів Харківського УВП-2, вивчають запити покупців, враховують при цьому й моду наступного сезону. Спільно з експериментальною дільницею підприємства робиться усе, щоб швейні вироби йшли, як кажуть, у ногу з часом.

Є що вибрати торговельникам. Одних тільки жіночих пальт, виготовлених із плашових тканин, з водовідштовхуючим просоченням, харків'яни запропонували дев'ять моделей, курток із тканин типу «болонья», «лаке» та велвету — близько одинадцяти. Привертає увагу і новинка: жіночий комплект з велвету — брюки та куртка.

Серед торговельних організацій, що постійно укладають договори на закупівлю виробів Харківського УВП № 2, з'явилися й вісім нових. Серед них — Миколаївська, Івано-Франківська, Дніпропетровська фірма «Одяг» та інші.

Коли дивишся на сорочки, виготовлені Івано-Франківським УВП чи Львівським швейним підприємством «Силует», то здається, що одна краща за іншу. Навіть примхливому покуп-

цеві обов'язково якась мусить сподобатись. Більшість сорочок відмінні від своїх попередниць: внесені зміни у форму комірка, з'явилися нові елементи, що поліпшують їх зовнішній вигляд.

На наступний рік Івано-Франківське УВП запропонувало 15 моделей чоловічих сорочок з бавовни та шовку, шість з них з державним Знаком якості. А щоб продукція користувалась попитом у людей, на підприємстві дбають і про розширення асортименту тканин. Тісні стосунки з постачальниками — Херсонським бавовняним та Нарофомінським і Намангачським шовковими комбінатами — дає можливість виготовляти красиві сорочки, що привертають увагу і своєю яскравою палітрою фарб.

І, зрештою, кілька слів про вироби Львівського швейного підприємства «Силует». 24 моделі запропонувало підприємство випустити у наступному році. Це в основному чоловічі та жіночі сорочки, халати, білізна. Вісім моделей — з почесним п'ятикутником.

Ярмарка триватиме десять днів. Цього часу вистачить для того, щоб керівники трудових колективів остаточно зорієнтувалися у своїй продукції, конкретно визначили моделі, які будуть запущені у виробництво наступного року, визначили обсяги виробництва. Крім того, ярмарок дає можливість побачити перспективу: над чим слід попрацювати підприємствам у найближчі роки.

М. ПЕРЕВЕРТУН.

ПРАВОФЛАНГОВІ П'ЯТИРІЧКИ

Приклад високої організованості і трудової дисципліни показує кадрова робітниця мотузкового цеху Миргородського промкомбінату, що на Полтавщині, Г. І. Шляхта.

Вона — з тих людей, котрі свою справу ставлять понад усе. У цьому — і робітнича гордість, і утвердження майстерності.

І як підсумок — заслужена шана за натхненну працю: Ганна Іванівна чотири роки підряд стає переможцем соціалістичного змагання, вона з честю носить звання ударниці комуністичної праці.

Багатьом молодим робітникам вона сповна передала свій щедрий досвід і набуту майстерність, прищепила любов до праці.

Трудівницю часто можна побачити в Миргородському клубі УТОГ. Вона допомагає організувати цікаві заходи, що проводяться в закладі культури.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

Укладають договори на закупівлю продукції.

Стенд підприємств нашого Товариства. Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДОКУМЕНТИ червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС стали для нас, культосвітніх працівників Івано-Франківської організації УТОГ, бойовою програмою з ідеологічної роботи. Виходячи з його рішень, ми накреслили конкретний план дій. Працівники ідеологічного фронту, критично оцінюючи проведену роботу, вносять конкретні пропозиції, які сприяють її дальшому вдосконаленню, вивчають кращий досвід, нагромаджені активістами політико-виховної та культурно-масової роботи всього Товариства.

Культармійці обласного будинку культури перш за все звернули увагу на якість ідеологічної роботи. Слід сказати, що без бесід, лекцій, політінформацій ми і раніше не могли обійтись. Але чи завжди вони досягали мети? Справа в тому, що лектори і політінформатори не завжди пов'язували свої виступи перед трудівниками із завданнями колективу. Такий виступ, як відомо, не залишає ніякого сліду, не приносить користі.

Можна навести чимало позитивних прикладів хоро-

шої агітаційно-масової роботи. Так, директор УВП тов. Аверіна Л. А. під час свого виступу називає кращих робітників і не забуває про тих, хто тягне колектив назад. Голова облвідділу тов. Дубинська Р. П. кожну тезу своєї бесіди підкріплює яскравими прикладами з ді, спрямовує увагу глухих

трудівників на підвищення ефективності і якості роботи.

Дієва, цілеспрямована виховна робота сприяє підвищенню трудової активності, успішному виконанню соціалістичних зобов'язань глухих трудівників Прикарпаття.

Можна назвати чимало агітаторів, яких глухі трудівники слухають з великою увагою і цікавістю. Їх виступи мобілізують робітників на нові трудові звершення. Це такі товариші як Тугай І. Г., Діда Л. І., Худківська К. О., Коваль Ф. М. Їх пристрасне слово завжди пот-

та XXVI з'їзду Компартії України у Коломиїському і Калуському міжрайвідділах, про виконання комплексного плану з ідейно-виховної роботи, а також про роботу шкіл комуністичної праці на УВП та інші.

Червневий Пленум ЦК КПРС висунув перед нами нові завдання, пов'язані з підвищенням рівня ідеологічної і масово-політичної роботи. Щоб успішно реалізувати їх, ми звернули серйозну увагу на поліпшення роботи агітколективу, мережі політичної освіти, діяльності громадських організацій, культзакладів. Будемо широко використовувати перевірені життям форми і методи виховної роботи, спрямовані на підвищення ефективності і якості праці, зміцнення трудової дисципліни. Наша кінцева мета — виховання свідомого будівника комуністичного суспільства, непримиренного до найменших проявів порушень трудової дисципліни, комуністичної моралі.

О. ФУГА,
директор
Івано-Франківського
обласного
будинку культури.

Тамара Терентівна Пескова, яку ви бачите на цьому знімку, трудиться швачкою-мотористкою на Сімферопольській фабриці культуробутових товарів.

Праця за методом єдиного бригадного наряду дає змогу передовій робітниці виконувати виробничі завдання на 140 процентів.

Фото О. ШУСТА.

ПЕРЕКОНЛИВО І ДОХІДЛИВО

ІДЕОЛОГІЧНА РОБОТА: ОРГАНІЗАЦІЯ І ЯКІСТЬ

життя обласної організації УТОГ. Раїсу Павліну ви можете побачити на підприємстві, в гуртожитку, і, звичайно ж, у Будинку культури. Тут бесіди нерідко виникають стихійно. Одне-два, здавалося б, незначних запитання — і вже розгорнулася дискусія, в якій, як правило, народжується істина. Так переконливо і дохідливо, у суперечці Раїса Павліна проводить виховну роботу. Але вислів «проводить виховну роботу» — далеко неточний. Комуніст з майже 25-річним стажем Раїса Павліна свої переконання передає моло-

У нас є всі можливості, щоб цілеспрямовано вести ідеологічну роботу. Рада будинку культури затвердила агітаторів, кращими серед яких є Бабінова О. Д., Гуменюк З. М. Кожен з них має свою дільницю і допомагає організувати в колективі соціалістичне змагання і пропаганду передового досвіду.

У кожному з культзакладів, гуртожитку, у червоних кутках на УВП, де є телевізори, проводяться різноманітні масово-політичні заходи. Тут організовано культурний і разом з тим активний відпочинок глухих тру-

рапляє в ціль. Уміло організують вони в колективі соціалістичне змагання, турбуються про те, щоб людям були створені умови для виконання взятих зобов'язань.

Слід сказати, що ідеологічні питання займають у роботі Івано-Франківської обласної організації УТОГ провідне місце. Це видно хоча б з того, що їх систематично виносять на обговорення на президії облвідділу та низових організацій УТОГ. Заслуховуються питання про стан ідеологічної, політико-виховної та культурно-масової роботи в світлі рішень XXVI з'їзду КПРС

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

Слюсар-електромонтажниця К. Богданович задоволено врожаєм огірків.

ДОПОМОГА ШЕФІВ

Гаряча пора нині у хліборобів Сошиківського радгоспу, що на Київщині. Вони виростили в цьому році хороший урожай овочів.

Починаючи з травня, підшефним постійно допомагала група трудівників Київ-

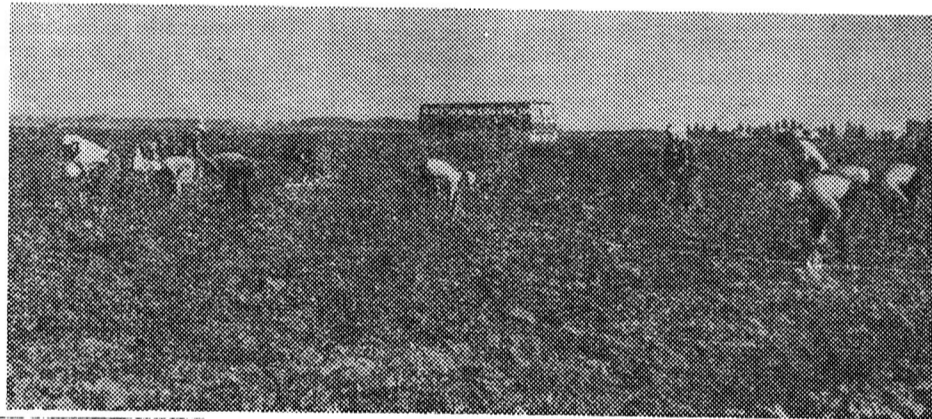
ського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», яка нараховувала 15 чоловік.

Крім того, щоденно на поля господарства виїжджала ще одна група — 35—40 трудівників.

Спершу працювали на

пропонуванні посівів, а нині розпочався масовий збір овочів. Для цього шефи виготовили радгоспівцям 150 контейнерів. Сьогодні овочевий конвейер: поле — прилавок — діє безперебійно.

Текст і фото
І. ЩЕРБАНЮКА.

Трудівники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» на збиранні овочів.

ВАСИЛІО ЗАХАРЧЕН-КУ, колишньому вихованцю Одеської спецшколи-інтернату № 91, сподобалась професія слюсаря-складальника. Тому він і влаштувався на головне підприємство виробничого об'єднання «Пресмаш».

Йому неодноразово присвоювали звання «Кращий молодий робітник за професією».

Нечууючий трудівник користується заслуженим авторитетом у своєму колективі. Про передовика хорошої думки і керівники під-

ІІІ. ПРАЦЯ І ТІЛЬКИ ПРАЦЯ

Донецька спецшкола-інтернат № 4 для слабочуючих дітей. Колектив викладачів, вихователів несе легку ношу вчителя. З дня відкриття школи (це було в 1969 році) трудиться тут В. Ф. Артюшин. З гордістю розповідає він про своїх вихованців. Більшість випускників інтернату продовжили своє навчання. Ось, наприклад, Олександр Сіденко. З червоним дипломом закінчив Херсонське медичне училище. Сьогодні він — студент Одеського медичного інституту. До речі, керівництво Херсонського медучилища охоче приймає до себе випускників Донецького інтернату. А Людмила Чернухіна? Успішно закінчила Ленінградський відновлювальний центр і трудиться юрисконсульткою Ленінградського УВП ВТОГ.

Василь Федорович одержує теплі листи від своїх вихованців з Ленінграда і Херсона, Києва і Одеси.

А скільки по-справжньому цікавих хлопців навча-

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 13 серпня 1983 р.

ЛЮДИНА СТАЄ СИЛЬНІШОЮ

ється сьогодні в школі-інтернаті № 4.

— Знайомтесь: «головний інженер» школи, поважно з серйозністю представив нам В. Артюшин хлопця з живим, іскрометним поглядом з-під густих кущуватих брів.

Володя ні хвилини не всидить на місці. Запаяти кастрюлю, прокласти проводку, замінити вимикач, перевірити магнітофон — вважайте, вмовляти не треба. Василь Федорович переконаний, що з хлопця вийде хороший спеціаліст, справжня робоча людина.

Біатта Мага навчається в шостому класі. Дуже здібна дівчинка. Незважаючи на ваду слуху, вона старанно і з високою майстерністю виконує будь-який ритмічний танок. Біатта — беззмінна учасниця всіх концертів шкільної художньої самодіяльності, переможець багатьох конкурсів. Уже сьогодні відчувається бутій культурцівником.

Кажуть, це щастя, коли людина з раннього дитинства знаходить своє покликання і залишається вірною йому все життя. На жаль,

МОЛОДІ

Щоранку через прохідну Чорноморського суднобудівного заводу вливається згуртований потік робітників. Серед них — молодий комсомолец, член нашого Товариства Сашко Мусатов.

На підприємство він прийшов відразу після закінчення спецшколи-інтернату. Спочатку працював у цеху по виготовленню човнів «Южанка-2», а потім перейшов на більш відповідальну роботу — у другий сталеливарний цех, де оволодів професією складальника-обрубника. Нині комсомолец виконує своє завдання швидко і з ювелірною точністю: обробує деталі, цеди, якорі...

— Робота ця потребує серйозності, — каже Сашко.

— Як не як, а на маленьких деталях, які виготовляємо, тримається весь корабель. Тому-то й важливо для нас, перш за все, це мати «точне око». Раз помилився — і вже від тебе «страждатимуть» інші блочні системи.

Поруч з Сашком на заво-

КОРАБЕЛІ

ді трудиться і його товариш Ігор Сидоренко. Хлопці разом вчилися в одному класі, разом мріяли про корабельну справу і ось, як бачимо, мрія їхня здійснилася! Тільки він, Мусатов, працює у другому цеху, а Сидоренко — у третьому. Обоє складальники — обрубники, обоє змагаються і завдання своє виконують на 110—120 процентів.

Коли закінчується робочий день, хлопці передягаються і біжать на футбольне поле. Тут у них відбувається «друга зміна» — теж напружена і теж відповідальна: їхня команда повинна завоювати першість у зональних змаганнях. Це також висота, вважає Сашко. Хоч нові висоти чекають корабелів попереду.

М. ЗАКУСИЛО.
м. Миколаїв.

Заслужений авторитет і шана

Незабаром Василь познайомився з одним з кращих робітників цього колективу, членом УТОГ І. С. Корещицьким, котрий трудиться у складальному цеху. Ця зустріч і вирішила його подальшу долю.

Іван Степанович взяв хлопця у свою бригаду, котра займалась складанням гідравлічних машин. Кваліфікований спеціаліст сповна передав молодому робітнику всі тонкощі своєї майстерності.

З того часу минуло сім років. У Василя Захарченка тепер — високий виробничий розряд — п'ятий. Розпочинаючи з 1977 року, він постійно підтверджує високе звання ударника комуністичної праці. Девіз молодого робітника — ефективна і якісна робота.

приємства, і товариші, котрі працюють поруч. Золоті руки, та й характер золотий: будь — яке завдання виконає безвідмовно. Якість праці у нього хороша.

В. Захарченко працює старанно. Про це свідчить також і те, що свої виробничі завдання він постійно виконує на 120—130 процентів. Нині на його виробничому календарі — листопад 1983 року.

Прикладом сумлінного ставлення до виконання своїх обов'язків служать для Василя відомі на підприємстві люди — орденосці токар Борис Кардибах, бригадир слюсарів-складальників Іван Яблонський та багато інших.

Ю. GER.

м. Одеса.

Н АДОВГО залишиться в пам'яті день, коли молодим робітникам — колишнім учням виробничого навчання Вінницького УВП — на загальних зборах колективу вручили «Робітничі путівки».

З вітальним словом до присутніх звернувся заступник директора підприємства з навчально-виховної роботи С. К. Баланюк.

Текст «Робітничої путівки» зачитала відмінниця навчання, швачка-мотористка О. Кляп.

Директор підприємства Г. П. Громова вручила трудові книжки та «Робітничі путівки» швачкам-мотористкам Тетяні Захарія, Нелі Андрощук, Жанні Шахрай, Світлані Оцеборі, Ользі Кляп, Тетяні Криловій, су-

ПОСВЯЧЕННЯ У РОБІТНИКИ

шильнику Валерію Колеснику. Від імені комсомольців та молоді всім випускникам вручили букети квітів.

Адміністрація підприємства спільно з комітетом профспілки і первинною організацією УТОГ постійно виявляють турботу про поповнення робітничих рядів. Минулого року до складу навчальної групи входило 12 молодих членів колективу.

Уже з першого дня навчання молоді приділили максимум уваги: їх поселили у кращі кімнати гуртожитку, де створили всі умови для самостійного навчання.

Теоретичне і практичне навчання проводили досвідчені вихователі та ІТП: інженер-технолог В. С. Волкович, інженер ВТК Л. А. Кулик, інженер по обладнанню О. Белінський, слюсарі-ремонтники А. Ройко та П. Горілчаній. Велику допомогу в освоєнні практичних навичок подали: бригадир швейної дільниці Надія Боса, контролер якості Ганна Попадюк, бригадир фарбувальної дільниці Михайло Бондаренко.

Під час навчання юнаки та дівчата мали можливість глибоко вивчити всі

тонкощі обраної професії.

На початку липня атестаційна комісія присвоїла всім учням перший та другий робітничі розряди.

Тепер молоді фахівці успішно трудяться в цехах підприємства. Дівчата переважно більшістю зайняті пошиттям білизни, а юнаки В. Колесник та С. Захарія — сушильниками полотна. Норми виробітку вони виконують на 115—125 процентів.

Нашому підприємству дуже потрібні робочі руки. А вже підприємство виготовляє в день від 9 до 9,5 тисячі одиниць трикотажної білизни. Для підготов-

ки кваліфікованих спеціалістів, окрім навчальної групи, молоді робітники одержують спеціальність шляхом індивідуального навчання.

Останнім часом швачками-мотористами стали сестри Любов та Віра Явине, Світлана Руденко, Світлана Станик. Продовжують навчання Л. Лівінська та А. Піхук.

Молоде поповнення виправдовує довіря досвідчених робітників. Вони, як і їх старші товариші, трудяться в третьому році одинадцятип'ятиріччя під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості і з меншими затратами».

І. ШАПЕВ,
викладач школи виробничого навчання Вінницького УВП.

ЗАПРОШУЄМО ДО КНИГАРНІ

У м. Києві по вулиці Червоноармійській № 134 відкрився єдиний на Україні книжничий магазин іноземної книги, що купує та приймає на комісію книги іноземними мовами (незалежно від року їх видання), куплені в книготорговельній мережі нашої країни. Крім того, купують і продають тут видання образотворчого мистецтва, твори відомих прогресивних письменників, придбані за кордоном.

З кожним днем поповнюється в книгарні картотека замовленої літератури. Якщо, скажімо, відвідувач не знайшов необхідної книги, він може залишити попереднє замовлення на видання, яке його цікавить. Коли з'явиться потрібна література, з книгарні до замовника надходить повідомлення.

Запропоновано тут ще одну послугу. Якщо книги не приймаються, тобто не користуються попитом у населення або є в достатній кількості в книгарні, відвідувач може залишити перелік видань, які він хоче продати, а також свою адресу і телефон.

На полицях торговельного залу — художня література, навчально-методична, словники, довідники, енциклопедії, твори образотворчого мистецтва, видові альбоми, антикварна література. Широко представлено класиків німецької літератури: зібрання творів Гете, Шіллера, книги сучасних німецьких письменників Генріха Манна, Арнольда Швейка, Анни Зегерс. Багато творів класиків та сучасних письменників польської літератури. Словом, багато цінних книг знайдуть тут читачі. Залишиться задоволено будь-яка господиня «Енциклопедією домашнього господарства». Є також гарно ілюстрована література для дітей. А для вивчаючих іноземні мови — різноманітні словники. Отже, запрошуємо вас до книгарні.

Т. ЗАХАРЧЕНКО,
ст. редактор відділу пропаганди книги Київкниготоргу.

З турботою про трудівників

Члени правління Коростенського міжрайвідділу УТОГ постійно піклуються про соціально-побутові умови нечуючих трудівників. Встановлено постійно-діючий контроль за ходом виконання постанов ЦК КПРС «Про заходи по дальшому поліпшенню роботи з листами та пропозиціями трудящих у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС». Нечуючих трудівників з подвійною і більше інвалідністю беруть на огляд, а підприємства, де вони працюють, відвідують спеціалісти для обстеження.

Чітко спланувала свою роботу перекладач МРВ Віра Матвіївна Рабош. Вона задалегідь склала план роботи по обслуговуванню глухих, провела подвірні обходи, а також залучила членів УТОГ до обстеження в ЛОР-кабінеті поліклініки. У зв'язку з проведенням заходами кількість скарг та заяв в порівнянні з минулим роком набагато зменшилась.

Велике значення в духовному житті нечуючих трудівників відіграє культзклад. Тут розроблено план проведення лекцій, бесід, тематичних вечорів. Нещодавно в клубі УТОГ було

оформлено стіл-довідку, де в спеціальних папках можна знайти необхідні дані по тематичній «Проблемі реабілітації глухих, консультації з пенсійного забезпечення». До клубу постійно запрошують працівників соціального забезпечення, юридичної консультації, медпрацівників, які проводять бесіди з питань, що найбільше цікавлять нечуючих.

У першому півріччі правління МРВ розглянуло 19 заяв та скарг членів УТОГ, котрі зверталися з питанням одержання путівок у будинок відпочинку «Сосновий бір», забезпечення житлоплощею, трудовлаштування та багатьох інших. Деякі скарги потребували перевірок, втручання спеціалістів. Так, робітниця виноробного заводу Є. О. Гаврилюк скаржилась, що на підприємстві, де вона працює, з різних причин переносять їй чергу на отримання житла. І тільки після перевірки Євгенія Олександрівна була забезпечена квартирою. Є й ряд інших питань, які вимагають від працівників МРВ серйозної і копіткої роботи. Однак є підстави сподіватися, що все намічене буде виконано.

І. РУВІНСЬКИЙ,
Житомирська область.

На Запорізькому УВП велика увага приділяється розширенню асортименту і поліпшенню якості приготування страв. Ось і сьогодні до їдальні завітали народні дозорці — члени групи «Народного контролю» (на знімку зліва направо) інженер-конструктор Г. Г. Топчів, завідувач виробництвом їдальні В. Ф. Рошина та голова житлопобутової комісії місцевому Л. І. Марченко.

Фото Й. МІНЬКА.

ЙОГО ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

У відділі кадрів Запорізького УВП Микола Гридін сказав:

— Посилайте туди, де конче потрібні люди...

Так молодий виробничник прийшов до складального цеху. Його працює в колективі задоволені.

У вільні години робітник охоче допомагає вихователі гуртожитку, чергує в Будинку культури, щоб там був належний порядок. Одного разу товариші порадили йому:

— Вчитися треба тобі, Миколо...

Так Микола сів за парту і згодом закінчив вечірню школу, ще й грамоту одержав за сумлінність та старанність.

Минулого року передовику виробництва видали путівку в будинок відпочинку «Сосновий бір», що неподалік Києва. Він і там відзначився. За активну участь у проведенні масових захо-

дів дирекція «Соснового бору» вручила Миколі Грамоту-подяку.

Днями на спартакіаді УВП Микола знову вийшов у число переможців. Йому оголошено подяку і вручено пам'ятний подарунок.

М. Гридін — зразок у всьому: і у праці, і у громадській роботі. З нього беруть приклад друзі, що трудяться поруч.

С. МОРДУШЕНКО,
м. Запоріжжя.

чінку дітей, варто звернути на це серйозну увагу.

Непростимо мало уваги відводиться головному предмету не тільки школи, але й самого життя — праці, — справедливо зауважує директор П. І. Мельник. — Всього чотири години на тиждень. Чому і як, скажіть, можна навчити школяра за цей час? І не дивно, що до нас не йдуть майстри-виробничники. Велика плінність кадрів. Майстер-наставник хоче бачити кінцевий результат своєї праці — хлопця, що вмє майструвати, чи хорошу рукодільницю.

Хоче стати майстром і учень. Але перший за виведені по програмі години неспроможний навчити, а другий з тієї ж причини не в змозі навчитися. Так обоє — і вчитель, і учень — вступають у конфлікт зі школою, втрачають до неї інтерес.

Раніше школа-інтернат одержувала матеріали. Діти під керівництвом досвідчених педагогів-виробничників виконували замовлення дитячих ясел та садків — шили сорочки та труси, готували собі святкові костюми.

Отже, зрозуміло, що любов до праці, до робітничої професії одними словами не виховаєш.

Чимало проблем сьогодні у школі-інтернаті. Питання про шефство. У кожній школі повинно бути своє базове підприємство, колектив, який був би зацікавлений у поповненні своїх рядів освіченими, кваліфікованими робітниками з числа глухих. Такої зацікавленості поки що не відчувається. Шефство зводиться, як правило, до допомоги будівельними матеріалами під час ремонту приміщень школи, до забезпечення транспортом та іншими разовими послугами. Ніякої цілеспрямованої, профорієнтаційної роботи шефи не проводять.

Школі потрібні свої виробничі майстерні, де б діти прилучались до праці, набували навичок зі своєї майбутньої професії. А взимку підсобне господарство. Хіба не цікаво було б вихованцям збирати хліб з власного поля, фрукти зі свого шкільного саду.

Все це не тільки вплинуло б на формування характеру майбутнього будівника нового суспільства, але

й допомогло б випускнику уже сьогодні обрати вірну дорогу в житті, знайти своє покликання. А що виходить? Молода людина без внутрішньої прихильності до конкретної професії, без уміння робити щось визначене добре, поспішає перейти на «самостійний хліб». Ледве закінчивши вісім класів, поспішає на виробництво, на будь-яку некваліфіковану, але високооплачувану роботу — тільки б скоріше заробити пенсію. Два роки пропрацював абияк — і 60 карбованців у кишені. Тепер можна податися і в «фотографі».

У цієї гнилої, споживацької філософії, немінуче з-під ніг провалюється ґрунт. Зростає, розвивається, вдосконалюється виробництво. Науково-технічна революція все сміливіше втручається в усі сфери людської діяльності, вимагає глибоких, всебічних знань.

Треба вчитися. «Кожному молодому трудівнику — середню освіту!» Це не просто гасло дня. Виявляючи постійну турботу про підрастаюче покоління, партія і уряд створюють всі умови для молоді, котра нав-

чається. Хіба про це не говорить той факт, що учбовий день оплачується учням вечірніх шкіл робітничої молоді як повний робочий день.

На всіх великих підприємствах, де трудиться значна кількість глухих, створено вечірні школи з позмінною формою навчання, укомплектовані навчальні групи, є необхідні слухові апарати при допомозі яких сурдопедагогі організують спеціальні заняття по розвитку слуху і вимови. Та все ж відвідування у вечірніх школах незадовільне, досить великий відсоток учнів. Викликає тривогу і низький рівень знань багатьох учнів. У деяких школах робітничої молоді з метою збереження контингенту знижують вимоги до знань. А це, зрозуміло, позначається на якості навчально-виховного процесу. І атестат зрілості, виданий випускникові вечірньої школи, виявляється не повноцінним. Девальвація атестата приховує у собі серйозну соціально-психологічну небезпеку, негативно позначається на ідейно-виховному і моральному вихованні молодого робітника.

Сьогодні глуха дитина навчається у школі-інтернаті, якщо вона по-справжньому хоче одержати знання, — 12 років. І виходить з неї цілком дорослою 20-річною людиною з восьмирічним загальноосвітнім рівнем. На цей час у нього уже склався характер, з'явилось бажання до самостійного життя. Він починає замислюватися про заробіток, про створення сім'ї. І цілком зрозуміло, що навчання відходить на другий план. Мабуть, назріла необхідність нечуючої молоді людини протягом 12 років проходити курс середньої школи. Підвищення знань для глухого — це перш за все оволодіння словниковим запасом. Велику допомогу в цьому можуть і повинні надати дітям спеціалісти сурдопедагогі. На жаль, спецшколи укомплектовані ними лише на 25—30 процентів. На це необхідно звернути серйозну увагу.

Відома істина: навчання — не самоціль. Вчитися необхідно для того, щоб більше знати, краще, продуктивніше працювати. І, на наш погляд, було б не зайвим включити в особисті трудо-

ві плани та соціалістичні зобов'язання пункти по підвищенню загальноосвітнього рівня.

ІV. ТУРБОТА ПРО ГЛУХИХ — НАША СПІЛЬНА ТУРБОТА

Готуючи цей матеріал, ми зустрічалися з багатьма товаришами, робітниками й інженерами, викладачами й сурдопедагогами, комсомольськими і профспілковими активістами. При кожній бесіді відчувалась глибока внутрішня тривога за стан справ у підвищенні загальноосвітнього рівня молодих людей з вадами слуху, чітко звучала зацікавленість у поліпшенні освітнього процесу глухих.

На закінчення нашої розмови — слово Леоніду Григоровичу Недеву:

— Всі ми завжди повинні пам'ятати: окрім глухоти фізичної є глухота душевна. Це куди гірша недуга. І повсюдно боротися з нею — наше спільне завдання. Треба завжди пам'ятати вказівку Комуністичної партії: всебічний і гармонійний розвиток людської особи — є наша найвища мета.

В. ЦЕСЕЛЬСЬКИЙ,
м. Донецьк.

ВИБУХ НА ТИХІЙ ВУЛИЦІ

Новий екскурійний маршрут, присвячений 40-річчю визволення Харкова від фашистських загарбників, проходить і через тиху зелену вулицю Дзержинського. Тут, на місці нинішнього будинку № 17, в роки війни стояв особняк, з яким зв'язана одна з цікавих сторінок історії вітчизняної військової науки і техніки.

Восени 1941 року, коли військ було закладено міну фронту вели запеклі бої з наступаючими ворожими полчищами на підступах до Харкова, ставка Верховного головнокомандуючого прийняла рішення зміцнити лінію оборони масованими міно-підіривними загородами. Десятки потужних мін встановили на автотрасах, військових і залізничних об'єктах спеціальна група під командуванням полковника Іллі Григоровича Старінова.

Дзержинського, який, на думку спеціалістів, обов'язково повинен був повернути увагу гітлерівців, напередодні відходу радянських військ було закладено міну особливої секретності — радіокеровану. Одночасно в котельній встановили «мінодублера». Фашистські сапери повинні були легко знайти їх і переконатися в безпечності приміщення. Невдовзі центр операції, який був за сотні кілометрів від окупованого Харкова, на Воронезькій радіомовній станції, прийняв шифровку від харківських підпільників: в будинку № 17 по вулиці Дзержинського розмістилася штаб-квартира ката українського народу генерал-лейтенанта фон Брауна. В ніч на 14 листопада антена, схована під особняком, чутиливо зреагувала на команду радянських мінерів і вибух потряс землю.

Великій Вітчизняній війні було реалізовано ідею управління по радіо, зародження якої тісно зв'язане з Харковим. Тут у політехнічному інституті досі зберігаються прилади професора Миколи Дмитровича Пальчикова, який ще наприкінці минулого століття розробляв проблеми безпроводного управління. В 1921 році газета «Правда» повідомила про чудове відкриття іншого харківського інженера — Івана Антоновича Чейка в галузі вибухів на відстані. Про вклад учених Харкова в розв'язанні проблеми радіоуправління розповідають документи, зібрані в історичному музеї. Тут же представлено матеріали зв'язані з розвитком цієї ідеї, яка втілюється у наші дні в системах управління місяцеходів, штучних супутників, космічних кораблів.

В. ПІКОВСЬКА.

ПАМ'ЯТЬ НЕВМИРУЩА

Нещодавно в нашому клубі відбулася зустріч з учасниками Курсько-Орловської дуги А. С. Косинським, І. А. Афанасівським та І. Д. Карпцовим.

...Сорок років минуло з того часу, як на Курсько-Орловській дузі в небаченому двобойі зішлись дві армії — армія загарбників і армія захисників-визволителів. За підрахунками німецьких генералів ніяка сила не змогла б вистояти проти танкових армій, безлічі літаків, добре вишколених, озброєних до зубів піхотин. Але одного не врахували гітлерівські стратеги — це високого бойового духу радянських людей, моральної стійкості і відваги.

Сорок років минуло з тих пір... І ось вони — з сивиною на скронях, з нагородами на грудях — сидять за столиками у клубі УТОГ — наші земляки-сватівчани, воїни-визволителі. Затамувавши подих, слухали їхні розповіді нечуючі трудівники. Першим виступив фронтовик Андрій Сергійович Косинський:

— Наша частина діяла в районі Понері, — сказав він. — 5 серпня вранці фашисти почали артпідготовку — обрушили на бойові підрозділи Радянської Армії несамовитий шквал снарядів, мін, бомб. Здавалося, що не залишилося й сантиметра незайманої землі, все було переоране смертоносним металом. Та коли по-

лізли гітлерівці далі — заговорила наша оборона.

Невдовзі німці увірвалися на спостережний пункт нашої батареї. Комбат Прохоренко, розвідники Пономарьов, Доценко і Кузнецов автоматними чергами стримували натиск переважаючого ворога. Сили були нерівні. Тоді комбат передав на вогневі позиції батареї координати і викликав вогонь на себе...

У залі — тиша. Слово надається І. А. Афанасівському.

— Перед бойовими діями, — розпочав фронтовик, — нас попереджали, що гітлерівці вводять нові танки — «тигри» й «пантери». В лоб їх ніяка зброя не брала. Ті, хто встиг уже зустрітись на полі битви з ними, радили бити «тигрів» у бік. І ось настав день, коли фашисти пішли в наступ. Після тривалого бомбардування рушили на нас і сталеві фашистські потвори. Ми підпустили їх ближче, і раптово вдарили. Загорівся один, потім другий... Через півгодини усе поле було засіяне палаючими смолоскипами. Горіли хвалені «тигри»! Десь у другій половині дня офіцер штабу з'єднання привіз наказ Верховного головнокомандуючого. Він був коротким і зрозумілим: «Головна лінія оборони. Стояти на смерть». І ми стояли.

Далі виступав Карпцов Іван Денисович — міномет-

— В ніч на 5 липня наш мотострілецький батальйон перекинули з тилу на бойові позиції. Після скаженої артпідготовки німців на деякий час розвіялась пилюка, проглянуло сонце. Прямо перед нами розкинулося село, поруч досягало жито. І раптом спостерігає, молодий солдат, крикнув: «Товаришу старшина, село повзе!» Ми придивилися, пильніше. Справді, темні квадрати села рухалися. Та ось почувся гуркіт і ми зрозуміли, що це не село, а німецькі танки. Вони повільно наближались до наших позицій. Чекати було ніколи. За хвилину закипів смертельний бій. Ворог ліз вперто, нахабно, здавалося, не буде кінця краю танковим колонам. Та ніхто не відступив ні на крок...

Ветеранів від щирого серця вітали нечуючі трудівники. Вони вручили їм букети живих квітів, художні книги і сувеніри. Їх привітали також учасники художньої самодіяльності.

В. КОНОНОВА, завідувач Сватівським клубом УТОГ.

Ворошиловградська область.

НА РІЗНИХ ПОЛЮСАХ ЖИТТЯ

ІДЕОЛОГІЧНА АГРЕСІЯ

Потік дезінформації, прямої брехні і наклепів щодо Радянського Союзу та інших соціалістичних країн, усіх прогресивних сил зростає в міру розгортання Вашингтонського горезвісної «програми демократії і публічної дипломатії», задуманої як найважливіша складова частини проголошеного президентом Рейганом «хрестового походу» проти миру, соціалізму і прогресу.

Багато нісенітниць про Радянський Союз поширюють засоби масової інформації США на підтримку вперто нав'язуваної тези про «радянську загрозу». Один з найстаріших американських дипломатів і істориків Дж. Кеннан бачить у цьому систему «нескінченних перекручень і систематичної дегуманізації іншої великої країни, надання зловмихості цілям СРСР, повсякденного перекручення характеру і позицій іншого великого народу». На думку Кеннана таке обдурювання власного народу слід вважати

«ознакою інтелектуального примітивізму, негідного такої великої держави, як США».

Але саме найгірші види примітивізму невідгладства свідомо насаджують ті, хто формує і спрямовує американську пропаганду, особливо, коли йдеться про Радянський Союз. Наша країна зображується «головним джерелом зла» в сучасному світі. Застосовуються найбільш безпардонні перекручення політики СРСР, його конструктивні позиції або замовчуються, або спотворюються за допомогою брудних прийомів. «Тут (тобто у США), констатує американський журнал «Холідей мезгезін», відчувається постійний натиск галазливості і запеклості меншості, яка займає високі пости і вимагає, щоб не було вимовлено і не було написано жодного слова про Росію, якщо воно не насичене ненавистю і роздратуванням».

До яких диких абсурдів призводить така інформа-

— І спеціальна машина, — уточнює Петер Гула. — На звичайному велосипеді, чи то дорожньому чи спортивному, по східцях не пройдеш. Трайфельний нагадує за формою мотоцикл з широкими, невеликими в діаметрі колесами, з характерними для мотоциклів вилкою переднього колеса і кермом.

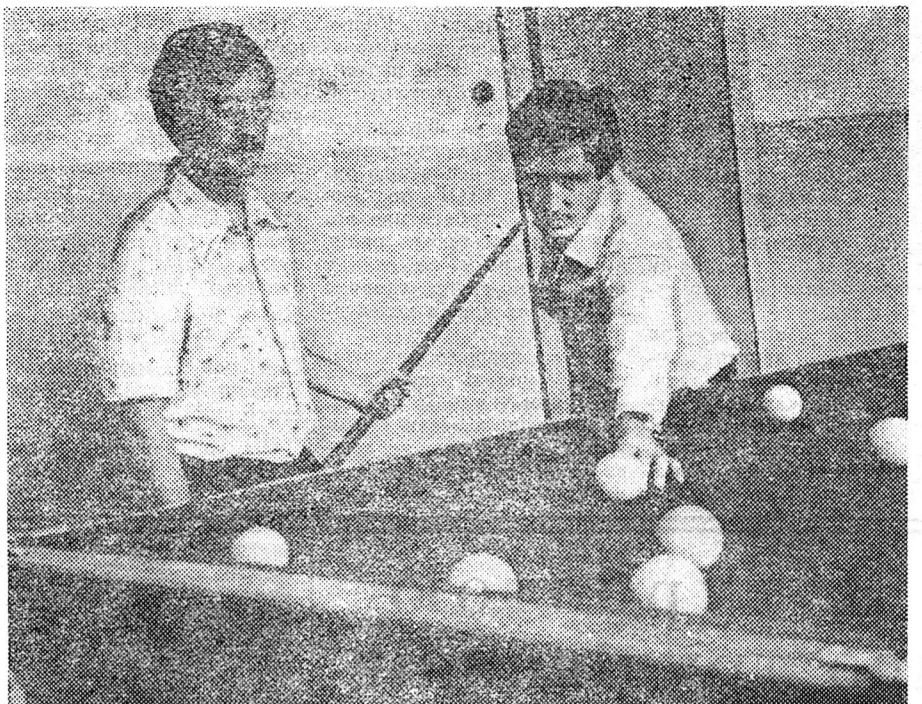
До речі, таку конструкцію розробив і Петер Гула разом з своїми учнями-підлітками із спортивної секції. Вона принесла Петеру, студенту сільськогосподарського інституту у Празі, успіх у першому в ЧССР офіційному старті, який зібрав майже сто учасників. Тепер велотрайфел завойовує дедалі більшу кількість шанувальників і не тільки в Чехословаччині. Розроблено положення про проведення таких стартів. Залік ведеться по трьох вікових групах: до 12 років, від 12 до 15,

старші за 15 років. Як бачимо, велотрайфел — спорт юних.

— Мені здається, немає кращої спеціальної вправи для підготовки до їзди на мотоциклі, ніж долання перешкод на велосипеді, — говорить П. Гула. — Його неважко зробити самостійно. Для цього можна з успіхом використати частини радянського велосипеда «Десна 2», а вилку переднього колеса — від мопеда «Карпати». Велотрайфел виробляє відмінну реакцію, вчить рівноваги, відчуття машини...

Що ж, не можна з Петером не погодитись. Почавши займатись велотрайфелом, у нього помітно підвищилась майстерність у мотоспорті, він став членом збірної Чехословаччини.

В. ДОЛГАНОВ, м. Харків.

Червоний куточок Миколаївського УВП. Тут створено всі умови для змістовного відпочинку. Коротка обідня перерва, але це не стало на заваді фанерувальнику Олександр Серову та пакувальнику Олександр Шербаку (на знімку зліва направо) завітати сюди, щоб пограти в більярд. І це зрозуміло, коли одержиш певний заряд бадьорості, то й працюватиметься легше і настрої буде чудовий.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

СПОРТ, СПОРТ, СПОРТ

НА ВЕЛОСИПЕДІ... ПО СХОДАХ

Трюки, які показав нам учасник недавнього зльоту друзів «Яви» в Харкові чех Петро Гула, можна побачити, мабуть, лише в цирку. На двоколісному велосипеді спортсмен легко піднявся по сходах, а спустившись, обережно переїхав стілець, не зрушивши його з місця. Прощаючись, Петер заїхав у кабінку ліфта.

Зауважимо зразу, П. Гула в цирку не працює. Він — перший чемпіон братньої країни в новому виді спорту — велотрайфелі. Два роки тому в Чехословаччині вперше з'явилися гуртки, в яких молодь почала вчитись долати перешкоди на велосипеді. Траса трайфела-малюка нагадує мотоциклетну: пересічена місцевість, де багато поворотів і крутих спусків, карколомних віражів. Щоб подолати її, необхідна серйозна вичучка.

роком, досягаючи 832 мільйонів доларів.

Однак ідеологічну агресію Вашингтона дедалі частіше розпізнають і викривають у багатьох країнах. Журнал «Ю. С. ньюс енд Уорлд ріпорт», спиняючись на ефективності пропаганди в самих США, відмічає «різке зменшення довіри населення до цієї інформації, яку воно читає і чує».

Радянський Союз, інші соціалістичні країни відкидають «психологічну війну», ідеологічну агресію. «Ми виходимо з того, — заявив Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов, — що історичне змагання двох суспільних систем, боротьба ідей — явище цілком законне, яке впливає з самого факту існування соціалізму і капіталізму. Але ми рішуче проти того, щоб це історичне протистояння спрямовувалося до згортання мирного співробітництва і тим більше переводилося у площину ядерної війни».

І. ОРЛОВ, оглядач ТАРС.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Хороше у лісі! Кого тут тільки не зустрінеш! Цього разу фотооб'єктив зафіксував рідкісну мешканку наших лісів — соню ліщини, яку занесено до Червоної книги УРСР.

Фото І. СВІДЕРА.